

Pe când eram doar niște puști

Era cald în oraș, dar eu tot îmi mai purtam pardesiul. Îmi dădea încredere în mine când cutreieram străzile, căutând de lucru, și nu aveam decât o slujbă la o fabrică și urmele unei educații neterminate trecute în CV, plus o uniformă de chelneriță apretată fără cusur. Am făcut rost de-o slujbă într-un restaurant italian, care se chema Joe's, în Times Square. La nici trei ore din prima mea tură, după ce-am vărsat o tavă cu mușchi de vită cu parmezan pe costumul de tweed al unui client, am fost dată afară. Știind că n-aveam să mă descurc în veci în slujba de chelneriță, mi-am lăsat uniforma – doar un pic murdară – și pantofii cu platformă asortați într-o toaletă publică. Mama îmi dăduse uniforma albă și pantofii albi, punându-și în ele toate speranțele că aveam să fiu bine. Acum erau ca niște crini ofiliți, lăsați într-o chiuvetă albă.

Traversând atmosfera psihedelică densă din St. Mark's Place, nu eram pregătită pentru revoluția care urma. În aer pluteau o paranoia vagă și neliniștitoare, un curent subteran de zvonuri, frânturi de conversație, anticipând revoluția viitoare. Stăteam acolo, încercând să-mi dau seama ce și cum, iar aerul era plin de fum de iarbă, lucru care-ar putea explica de ce-mi amintesc

totul ca prin vis. Sfârtecam pânza deasă a conștiinței culturii, despre care nici nu știusem că există.

Trăisem în lumea cărților mele, majoritatea scrise în secolul al XIX-lea. Deși eram gata să dorm pe bănci, în metrouri și în cimitire până aveam să găsesc de lucru, nu eram gata să simt foamea constantă care mă rodea. Eram o slăbănoagă cu un metabolism ridicat și o mare poftă de mâncare. Romantismul nu putea să-mi potolească pofta de mâncare. Până și Baudelaire trebuia să mănânce. Scrisorile lui conțineau multe referințe desperate la carne și bere neagră.

Aveam nevoie de-o slujbă. M-am simțit ușurată când am fost angajată ca vânzătoare la sediul de la periferie al librăriei Brentano's. Aș fi preferat să mă ocup de secțiunea de poezie mai degrabă decât să vând bijuterii și obiecte artizanale din toată lumea, dar îmi plăcea să mă uit la brizbrizuri din țări îndepărtate: brățări berbere, coliere de scoici din Afganistan și un Buddha cu incrustații de pietre prețioase. Obiectul meu preferat era un colier modest din Persia. Era făcut din două plăci de metal smălțuite, legate cu fire groase, negre și argintii, ca un scapular foarte vechi și exotic. Costa optsprezece dolari – o grămadă de bani. Când era mai liniște, îl scoteam din cutie, urmăream cu degetul caligrafia de pe suprafața lui violetă și îmi imaginam povestea originilor sale.

La scurtă vreme după ce-am început să lucrez acolo, băiatul pe care-l cunoscusem în Brooklyn a venit la magazin. Arăta foarte diferit în cămașă albă și cravată, ca un elev de la școala catolică. Mi-a explicat că lucra la sediul Brentano's din centru și avea niște credit pe care voia să-l folosească. S-a uitat mult la toate mărgелеle, figurinele și inelele turcoaz.

În cele din urmă a zis:

— Pe ăsta-l vreau.

Era colierul persan.

— O, ăsta e preferatul meu, am răspuns.
Mi-amintește de un scapular.

— Ești catolică? m-a întrebat.

— Nu, doar îmi plac obiectele catolice.

— Eu am fost băiat de altar. (A rânjit la mine.)

Îmi plăcea să legăn cădelnița.

Eram bucuroasă că alesese bijuteria mea preferată, dar și tristă că avea să dispară. Când am împachetat și i l-am dat, am zis dintr-odată:

— Să nu-l dai altei fete decât mine.

M-am rușinat imediat, dar el a zâmbit și a zis:

— N-o să-l dau.

După ce-a plecat, m-am uitat la locul gol unde stătuse colierul, pe o bucată de catifea neagră. A doua zi dimineață îl înlocuise o bijuterie mai complicată, dar fără misterul simplu al colierului persan.

Până la sfârșitul primei săptămâni îmi era foarte foame și tot nu aveam unde să mă duc. Am început să dorm în magazin. Mă ascundeam în baie până plecau ceilalți și, după ce paznicul de noapte închidea, dormeam pe haină. Dimineața părea că am ajuns la muncă devreme. N-aveam nici un ban și scotoceam prin buzunarele angajaților după mărunțiș ca să-mi cumpăr biscuiți cu unt de arahide de la automat. Demoralizată de foame, am fost șocată când n-a venit nici un plic pentru mine în ziua de salariu. Nu înțelesesem că nu te plăteau pentru prima săptămână și m-am întors în vestiar plângând.

Când am revenit la tejghea, am văzut un tip care tot dădea târcoale, uitându-se la mine. Avea barbă și purta o cămașă cu dungi subțiri și o haină cu petice de velur la coate. Șeful ne-a

făcut cunoștință. Era scriitor de cărți SF și voia să mă invite la cină. Deși aveam douăzeci de ani, încă mai auzeam cum mă avertiza mama să nu mă duc nicăieri cu un străin. Dar gândul de-a merge la cină mi-a slăbit vigilența și am acceptat. Am sperat că era de treabă, fiind scriitor, deși părea mai degrabă să fie un actor care juca rolul unui scriitor.

Am mers pe jos până la un restaurant din Empire State Building, de la parter. Nu mai mâncasem niciodată într-un loc drăguț în New York City. Am încercat să comand ceva ce nu era prea scump și am ales pește-spadă, 5 dolari și 95 de cenți, cel mai ieftin lucru din meniu. Îl văd și acum pe chelner cum mi-a așezat în față farfuria cu un munte de piure și o bucată de pește-spadă prea prăjită. Deși muream de foame, de-abia puteam să mă bucur de el. Nu mă simteam în largul meu și nu știam cum să mă port, de ce voia să ia cina cu mine. Mi se părea că cheltuia prea mult cu mine și am început să-mi fac griji că avea să aștepte ceva în schimb.

După masă am mers pe jos până în centru. Am luat-o spre est, până la Tompkins Square Park și ne-am așezat pe o bancă. Născoceam diverse feluri de-a scăpa când a sugerat să mergem la el și să bem ceva. Asta era momentul-cheie, așa cum m-a avertizat mama, m-am gândit. Mă uitam disperată în jur și nu puteam să-i răspund, când am văzut un tânăr care se apropia. Era ca și când s-ar fi deschis o poartă spre viitor și prin ea ar fi pășit băiatul din Brooklyn care alesese colierul persan, drept răspuns la o rugăciune de adolescență. Am recunoscut imediat mersul puțin strâmb și cârlionții lui zburliți. Era îmbrăcat cu blugi și o vestă din blană de oaie. Avea mai multe șiraguri de mărgele la

Libris
Respect pentru măsura
gât – un hipiot cioban. Am fugit spre el și l-am luat de braț.

— Salut, mă mai ții minte?

— Sigur că da, mi-a răspuns zâmbind.

— Trebuie să mă ajuți, am zis brusc. Poți să te prefaci că ești iubitul meu?

— Sigur, a răspuns, ca și când n-ar fi fost surprins că apărusem așa, dintr-odată.

L-am tras după mine, spre tipul care scria cărți SF.

— El e iubitul meu, am zis pe nerăsuflăte. M-a căutat peste tot. E foarte supărat. Vrea să mă duc acasă acum.

Tipul s-a uitat mirat la amândoi.

— Fugi, am strigat, iar băiatul m-a luat de mână și am luat-o la goană prin parc până în partea cealaltă.

Cu răsuflarea tăiată, ne-am prăbușit pe pragul cuiva.

— Mulțumesc, mi-ai salvat viața, am zis.

A primit vestea cu o figură amuzată.

— Nu ți-am spus cum mă cheamă – sunt Patti.

— Eu sunt Bob.

— Bob, am repetat uitându-mă cu adevărat la el pentru prima dată. Nu prea mi se pare că arăți a Bob. E în regulă dacă-ți zic Robert?

Soarele apusese peste Avenue B. M-a luat de mână și ne-am plimbat prin East Village. Mi-a cumpărat o băutură cu lapte, sifon și vanilie de la Gem Spa, la intersecția dintre St. Mark's Place și Second Avenue. Eu am vorbit cel mai mult. El doar zâmbea și asculta. I-am spus povești din copilărie, prima dintre multe altele: despre Stephanie, despre Petic și despre sala de dans de peste drum. Eram surprinsă că mă simțeam atât de în largul meu și de deschisă cu el. Mai târziu mi-a spus că luase acid.

Citiseam despre LSD doar într-o cărțuție intitulată *Collages* de Anaïs Nin. Nu știam de cultura drogurilor, care înflorea în vara din '67. Aveam o imagine romantică despre droguri și le credeam sfinte, rezervate poetilor, muzicienilor de jazz și ritualurilor indiene. Robert nu părea schimbat sau ciudat în nici un fel pe care mi l-aș fi putut închipui. Radia un anume șarm dulce și neastâmpărat, timid și ocrotitor. Ne-am plimbat până pe la două dimineața și în cele din urmă, aproape în același timp, ne-am desțînuit că nu aveam unde să mergem. Am răs amândoi. Dar era târziu și ne simțeam obosiți.

— Cred că știu unde putem sta, a zis.

Ultimul lui coleg de apartament era plecat din oraș.

— Știi unde-și ascunde cheia și nu cred că s-ar supăra.

Am luat metroul spre Brooklyn. Prietenul lui locuia într-un apartament mic, pe Waverly Avenue, lângă campusul de la Pratt Institute. Am luat-o pe-o alee, a găsit cheia pitită după o cărămidă desprinsă și am intrat în apartament.

Amândoi am fost intimidați când am intrat, nu neapărat pentru că eram singuri, cât pentru că era casa altcuiva. Robert s-a străduit să mă facă să mă simt în largul meu, după care, deși era târziu, m-a întrebat dacă aș vrea să-i văd desenele ținute într-o cameră din spate.

Le-a întins peste tot pe podea ca să le văd. Erau o grămadă de desene, schițe și a desfăcut și niște picturi care mi-au amintit de Richard Poussette-Dart și Henri Michaux. Felurite energii radiau din cuvintele și din liniile caligrafice întrețesute. Câmpuri de energie făcute din straturi de cuvinte. Picturi și desene ce păreau să vină din subconștient.